

Hồi 5

Hồ Thiết Sanh đứng phất dậy, vừa định phát tác bỗng thấy một lão nhân áo đen trầm giọng quát:

- Hãy phế bỏ võ công của tên tiểu tử này!

Ngay lập tức, chàng ngốc tung mình lao bổ vào Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh hàm dưỡng cao đến mấy cũng không sao nhận nổi nữa, tức giận thảm nhũ: "Cho dù võ công của lão sao siêu đến mấy, Hồ Thiết Sanh cũng không học nữa!"

Đồng thời chàng dùng chưởng thay kiếm thi triển một chiêu nội tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, bộp một tiếng, hai người cùng lùi sau một bước. Chàng hết sức kinh ngạc, giờ mới biết chàng ngốc này công lực thâm hậu chẳng thể xem thường.

Thánh Giả Chi Kiếm là tuyệt học bất truyền của Tiên Kiếm Lạc Kỳ, vì giữ lời hứa chỉ truyền cho giới võ lâm vài chiêu trong ngoại tam kiếm, đủ thấy đối phương công lực hơn người, bất giác kích dậy lòng hiếu thắng của chàng, chưởng thế liền biến đổi như bài sơn đảo hải tung ra.

Chiêu này tên là Suu Hồn La Phách (tìm hồn gom phách) còn lợi hại hơn chiêu Nghiệt Long Hí Lãng trước đó, chàng ngốc thấy vậy cả kinh, toàn lực tung ra một chưởng, bình một tiếng đã bị Hồ Thiết Sanh đẩy lùi năm bước.

Hắc Dao Khách quát to, bất chấp thân phận lao vào vòng chiến, tiện tay rút lấy ngọn đao đen to lớn trên lưng xuống, vung tay keng một tiếng, chiếc vòng đen trên sống đao vang lên một tiếng, chát chúa, bổ thẳng xuống đỉnh đầu Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đã tức giận thật sự, thảm nhũ:

"Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt hơn nghe danh. Chẳng ngờ lão lại đích thân động thủ đối phó với một hậu sinh văn bối".

Trong cơn thịnh nộ, chàng thi triển chiêu sau cùng của nội tam kiếm là Diệt Tuyệt Nhân Hoàn, liền tức tiếng rít vang dội, lùm trúc ngoài ba trượng rơi lả tả nhưng không hề có tiếng gió. Chỉ thấy Hắc Dao Khách vung đao quét ra, chẳng rõ đã dùng thủ pháp gì, sống đao đã kề vào cổ Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh bàng hoàng kinh hãi, biết võ công mình kém xa đối phương, đành nhắm mắt chờ chết.

Hắc Dao Khách khịt một tiếng hít nước mũi vào, quay sang chàng ngốc nói:

- Tiểu Lục Tử, trói hẳn lại!

Tiểu Lục Tử giống hệt sư phụ, đưa tay áo lên lau nước mũi, sải bước đi đến, từ nơi lưng cời ra một sợi gân bò cỡ ngón tay cái vung mạnh một cái đã quấn quanh người Hồ Thiết Sanh bốn năm vòng, sau đó trói chàng lại.

Hắc Dao Khách cười hăng hắc nói:

- Trước khi tiểu tử ngươi võ công chưa mất, lão phu phải hành hạ ngươi một trận mới được!

Đoạn hai ngón tay bóp mũi phẹt một tiếng, một vệt nước mũi bay ra bộp một tiếng trúng vào mặt Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh lòng nóng như thiêu đốt, chàng không sợ chết nhưng bị người lăng nhục thật không cam tâm, hơn nữa đại thù chưa báo, chết cũng không nhắm mắt. Đúng là thầy nào trò ấy, Tiểu Lục Tử cũng chẳng chịu kém, phịch một tiếng cũng nhổ một ngụm đờm vào mặt Hồ Thiết Sanh. Hồ Thiết Sanh biết gặp hạng người như vậy có lý cũng nói không rõ, chỉ lấy làm lạ là Thiên Đài Kỳ Si Lữ tiền bối chẳng hiểu vì sao lại làm bạn với hạng người này. Chả lẽ Thiên Đài Kỳ Si cũng không phải là người tốt, cố ý gạt chàng đến đây chịu nhục hay sao? Nhưng chàng lập tức xóa bỏ ý nghĩ ấy, Thiên Đài Kỳ Si tuyệt đối không phải người như vậy nên niệm tình cứu mạng của Thiên Đài Kỳ Si cắn răng cố nhẫn nhịn.

Chỉ nghe Hắc Dao Khách trầm giọng nói:

- Hãy mang hẳn vào trong đan thất!

Tiểu Lục Tử liền xách lấy Hồ Thiết Sanh đi vào trong một gian nhà đá. Nhà đá này không có cửa sổ, chỉ có một cái hang nhỏ kể như là cửa, bên trong tối mịt. Tiểu Lục Tử ném chàng xuống đất rồi bỏ đi ra, Hồ Thiết Sanh chỉ cảm thấy đờm và nước mũi trên mặt hôi thối khôn tả nhưng hai tay bị trói chặt không thể lau được, lòng hết sức buồn bực, nghĩ đến ân tình của Bạch Ngọc Quyên đã giành cho mình bất giác lòng rối như tơ vò.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, chàng bỗng phát giác một bóng đen đứng bên cạnh, bóng đen ấy trầm giọng nói:

- Sự nhẫn nại của tiểu tử ngươi cũng tạm được, lão phu phá lệ thu nhận nhưng ngươi trong người có chúng ngũ âm tuyệt mạch, đối với Truy Hồn Thập Tam Dao của bốn môn khó thể đại thành, lão phu đã suy nghĩ cả đêm, đã tìm được một biện pháp đặc biệt.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy liền vỡ lẽ, thì ra hai sư đồ họ đã khảo nghiệm mình bằng cách làm nhục thậm tệ khiến người không sao chịu nổi, nếu mình mà chủ mắng là kẻ như công toi. Nghĩ đến đó, chàng vui mừng khôn xiết.

Lại nghe Hắc Dao Khách nói:

- Kẻ thù của sư môn ngươi là một cao thủ tuyệt thế, ngay cả lão phu cũng không chế ngự nổi. Trước khi có được Ma Dao và Ma Dao Ca luyện thành tuyệt kỹ chữa khỏi chứng ngũ âm tuyệt mạch, ngươi phải hết sức tự giữ lấy thân, mai kia gặp phải lão ma đầu ấy, chỉ cần khéo léo tùy cơ ứng biến, thoát thân hẳn không thành vấn đề.

Hồ Thiết Sanh cảm kích nói:

- Đa tạ ơn tài bồi của tiền bối nhưng chẳng hay kẻ thù của gia sư và gia sư tổ thật ra là ai vậy?

- Cho ngươi biết lúc này cũng vô dụng, trái lại còn tăng thêm sự nguy hiểm cho ngươi. Nói chung, từ nay nếu ngươi mà gặp phải kẻ nào thi triển tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già, ngươi phải hết sức cẩn thận.

- Chẳng lẽ kẻ thù của gia sư tổ không phải là Ma Già Bạch Long Xuyên sao?

- Đương nhiên là không phải, Ma Già Bạch Long Xuyên là một vị đại hiệp, mặc dù khi xưa tâm cao khí ngạo không phục lệnh sư tổ nhưng không bao giờ vì tư tình nhi nữ mà sát hại lệnh sư. Bây giờ ta truyền Truy Hồn Thập Tam Dao cho ngươi, đồng thời dạy cho ngươi cách giả chết.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên:

- Sao? Cách giả chết ư?

- Không sai! Khi nào ngươi thi triển tuyệt học mà vẫn không thể thoát thân, ngươi hãy giả chết để bảo toàn tính mạng. Lão phu dùng phương pháp Di Cơ Thực Nhục làm cho lồng ngực ngươi to lên, đao kiếm đâm vào chỉ có thể tổn thương da thịt, không tổn thương đến xương cốt và nội tạng, và một khi gây ra vết thương, máu sẽ chảy xối xả. Thật ra đó chỉ là một số lượng ít máu hòa nước thải trong người, không ảnh hưởng đến cơ thể. Nhưng khi ngươi muốn giả chết, phải để cho binh khí hoặc chuồng lựu trúng vào vùng ngực của ngươi mới được.

Hồ Thiết Sanh bán tín bán nghi thầm nghĩ:

“Đúng là người quái lạ việc cũng quái lạ!”

Hai người ở trong ngôi nhà đá ba ngày ba đêm, Hồ Thiết Sanh đã học thành Truy Hồn Thập Tam Đao, sau đó Hắc Đao Khách lại tặng ngọn đao đen cho chàng.

Nhưng chàng vẫn bán tín bán nghi về cách giả chết, thậm chí:

- Cho dù có thể đánh lừa được người trong nhất thời nhưng sao thể vĩnh viễn không bị bại lộ? Nếu đối phương bồi thêm một đao hay một chưởng nữa, vậy sẽ táng mạng còn gì?

Hắc Đao Khách dẫn chàng ra khỏi ngôi nhà đá, Tiểu Lục Tử đã chờ sẵn ngoài sân, cười chào:

- Tiểu sư đệ!

Hồ Thiết Sanh thầm nực cười, thật không ngờ Tiểu Lục Tử cũng biết giả vờ, thái độ ngang ngược hồi ba ngày trước hoàn toàn là giả cả, đúng là con người chẳng thể xét qua tướng mạo bề ngoài.

Hắc Đao Khách trầm giọng nói:

- Hai người ấn chúng thử xem!

Tiểu Lục Tử sột một tiếng hít nước mũi vào nói:

- Tiểu sư đệ đến đây, chúng ta tỉ đấu vài chiêu thử xem.

Hồ Thiết Sanh cũng muốn thử uy lực của Truy Hồn Thập Tam Đao, lập tức rút đại đao ra, Tiểu Lục Tử cũng cầm lấy chiếc đòn gánh bằng sắt thủ thế chờ đợi.

Hắc Đao Khách đứng bên, mũi vang lên tiếng sột soạt liên hồi, hô to:

- Bắt đầu!

Hồ Thiết Sanh cũng chẳng khách sáo, đại đao choang một tiếng vung lên thành một vòng tròn to cỡ bánh xe, bổ vào cổ tay phải Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử với thế Thiết Ngưu Tử Địa thụp người tránh khỏi, nào ngờ Hồ Thiết Sanh dùng chiêu đồ là hư chiêu, chàng thừa cơ sấn nhanh tới, đại đao lật lên, dùng sống đao đánh vào mạn sườn Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử vung động đòn gánh sắt, kinh phong dậy lên uy thế kinh người đón đỡ đại đao của Hồ Thiết Sanh.

Chiếc đòn gánh sắt nặng hơn trăm cân tuy là binh khí ngoại môn nhưng không khác gì tề mi côn trong mười tám món binh khí. Đại đao tuy rất nặng nhưng không dám va chạm, Hồ Thiết Sanh vội biến chiêu Ngô Cang Phạt Quế quét chéo lên.

Hắc Dao Khách bỗng quát to:

- Biển chiều!

Hồ Thiết Sanh nghe vậy liền lại biển chiều Tà Thiết Liên Ngẫu (chéch bồ ngô sen), một trong ba chiều cuối cùng của Truy Hồn Thập Tam Dao.

Tiểu Lục Tử cũng chẳng kém, vung động đòn gánh sắt đón đỡ và thừa cơ thoái lui, nào ngờ Hồ Thiết Sanh chiều thứ nhì đã nổi tiếp tung ra, ánh đao lấp loáng dọc theo đòn gánh sắt quét lên.

Chiều này thật hiểm hóc, nếu Tiểu Lục Tử mà không buông bỏ đòn gánh, bàn tay phải ắt bị tiện lia.

Hồ Thiết Sanh vừa định triệt chiều nhưng Hắc Dao Khách đã quát to:

- Không được nương tay!

Chàng cảm thấy tiếng nói của Hắc Dao Khách như có uy lực vô thượng, đành vâng lời giữ nguyên chiều đao.

Tiểu Lục Tử đành phải buông tay nhưng đó là chiều Phỉ Can Lịch Đổm (vạch gan rỉ mật), chiều thứ nhì trong ba chiều sau cùng của Truy Hồn Thập Tam Dao, ngay cả Tiểu Lục Tử cũng chưa học, chỉ nghe phập một tiếng, Tiểu Lục Tử người phún máu xối xả, ngã ra bất động.

Hồ Thiết Sanh cả kinh, chẳng ngờ Tiểu Lục Tử lại không tiếp nổi chiều này, chỉ thấy Tiểu Lục Tử ngực máu chảy không ngừng, sắc mặt từ vàng sậm trở thành tím, từ tím trở thành đen, hai mắt lòi ra khỏi vành, đã tắt thở chết rồi.

Hồ Thiết Sanh lao bổ tới, nước mắt tuôn trào, chàng đã biết Tiểu Lục Tử lẳng nhục mình hồi ba hôm trước là do phụng mệnh sư phụ, thật ra y là một người thật thà hiền hậu, giờ đây đã chết dưới tay mình, lòng thật vô vàn ray rứt.

- Đại sư huynh, tiểu đệ nhất thời lỡ tay, thật có lỗi với đại sư huynh quá...

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng gào khóc, lòng hết sức căm hận Hắc Dao Khách, bởi chàng vốn định triệt chiều nhưng Hắc Dao Khách đã bảo chàng không được nương tay, tưởng đâu Tiểu Lục Tử chắc chắn có thể hóa giải nên có thể nói Tiểu Lục Tử chính là chết bởi tay sư phụ.

Hồ Thiết Sanh hằm hằm đứng lên, trừng mắt giận dữ nhìn Hắc Dao Khách, nghĩ lão nhân này lòng dạ thật độc ác, chút tình sư đồ cũng chẳng có.

Hắc Dao Khách sột một tiếng, hít nước mũi vào lớn tiếng nói:

- Tiểu tử ngươi định nằm vạ hả? Đứng lên mau!

Vừa dứt lời Tiểu Lục Tử đã đứng dậy, cười nói:

- Tiểu sư đệ thấy sư huynh giả chết có giống không?

Hồ Thiết Sanh sững sốt kêu lên ủa một tiếng, lùi sau ba bước, nhận thấy hai sư đồ này thật là quái đản, làm bất cứ việc gì cũng không sao dự liệu được.

Không sai, cách giả chết này quá giống thật, tin chắc bất kỳ ai cũng bị đánh lừa và trước cảnh tượng thê thảm như vậy, dù kẻ tàn nhẫn đến mấy cũng không đành lòng hạ thủ nữa.

Chỉ nghe Hắc Dao Khách đặc ý nói:

- Ngươi thấy cách giả chết này thế nào? Nếu là ngươi, ngươi có thể hạ độc thủ nữa hay không?

Hồ Thiết Sanh giờ mới biết là Hắc Dao Khách biết chàng còn hoài nghi về cách giả chết nên đã cố ý thử cho chàng thấy hầu có lòng tin lúc thi thố, bèn quỳ xuống nói:

- Văn bối đã tin rồi nhưng không biết vết thương trên ngực Tiểu Lục Tử sư huynh có sao không?

Tiểu Lục Tử cởi áo ra, chỉ thấy trước ngực toác ra một đường dài và thịt hé ra ngoài trông thật khủng khiếp.

Tiểu Lục Tử thản nhiên nói:

- Vết thương ngoài da này chỉ cần đắp thuốc kim sang vài hôm là khỏi, tiểu sư đệ giờ đã tin rồi chứ?

Dứt lời lại đưa tay áo lên lau nước mũi.

Hồ Thiết Sanh quay sang Hắc Dao Khách nói:

- Xin tiền bối thông cảm cho nỗi khổ của văn bối, trước khi bầm rõ với gia sư tổ, văn bối không thể xung hô sư đồ với tiền bối.

Hắc Dao Khách nghiêm giọng:

- Thật ra lão phu không hề có ý thu ngươi là làm đồ đệ, chẳng qua vì lão già Thiên Đài Kỳ Si nhờ cậy nên chẳng thể từ chối ngươi đó thôi!

Hồ Thiết Sanh từ biệt Hắc Đao Khách, Hắc Đao Khách bảo Tiểu Lục Tử đi với chàng. Hai người xuống núi, thẳng đường đến Ngọa Long Cương ở Hà Nam.

Hồ Thiết Sanh đứng trên Ngọa Long Cương cúi nhìn xuống khu rừng bên dưới lòng buồn khôn tả, nhớ lại mấy hôm trước chàng còn kề cận với Bạch Ngọc Quyên, hình ảnh ấy giờ nghĩ lại càng thêm ray rứt lương tâm.

Hai người đến ngôi nhà lá của Tiên Kiếm, Hồ Thiết Sanh vừa phóng đi vừa gọi nhưng chỉ có hồi âm vang vọng, không có bóng người. Cảnh cũ còn đó nhưng chẳng thấy sư tổ đâu nữa.

Hồ Thiết Sanh lòng tan dạ nát, thầm nhủ:

“Chả lẽ sư tổ đã bị Ma Già Bạch Long Xuyên phát hiện và sát hại rồi ư?”

Trong nhà không có gì quý giá ngoài hai giường, một bàn, chẳng còn gì khác. Lúc này giường bàn vẫn còn nhưng trên mặt đất có một vũng máu tím đã khô, hiển nhiên đã trải qua mấy hôm rồi.

Hồ Thiết Sanh lẳng lặng rơi lệ, Tiểu Lục Tử nói:

- Đừng khóc nữa, vũng máu này chưa chắc là của lộng sư tổ, chúng ta hãy xem xét quanh đây rồi hẵng tính!

Lúc này đã là canh một, Hồ Thiết Sanh nhất quyết đến chỗ của Bạch Long Xuyên xem xét trước.

Hai người đến sơn cốc nơi Bạch Long Xuyên cư trú, chỉ nghe tiếng già bi ai từ trên lầu trúc vọng ra, Hồ Thiết Sanh khẽ nói:

- Sư huynh, ở đây phải hết sức cẩn thận, bất kể gia sư với Bạch Long Xuyên có thâm thù đại hận hay không nhưng vì tiểu đệ từng có ý đồ hạ sát ông ấy và nay chưa rõ sống chết, Bạch Ngọc Quyên hẳn không buông tha cho tiểu đệ. Nếu xảy ra chuyện động thủ, xin sư huynh đừng xen vào.

- Bạch Ngọc Quyên tốt với sư đệ lắm phải không?

- Vâng, chính vì vậy tiểu đệ mới hổ thẹn với nàng ấy.

- Nếu nàng ta chẳng kể ba bảy hai mươi một, hạ độc thủ với sư đệ thì sao?

- Sư huynh cũng đừng can thiệp, đằng nào một mình tiểu đệ cũng ứng phó được.

Hai người phi thân lên lầu trúc, đứng ngoài cửa sổ nhìn vào.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi suýt kinh hãi kêu lên thành tiếng, thì ra hai lão nhân áo xanh đội mũ nỉ đang sóng vai đứng trong lầu trúc, Bạch Ngọc Quyên tay cầm Ma Già đặt bên môi thổi.

Tiếng già hết sức thê thiết bi ai, nàng vừa thổi vừa rơi lệ, trước ngực đã thấm ướt một khoảng to trông rất tội nghiệp.

Hai lão nhân đội mũ nỉ vừa lắng tai nghe vừa dùng tay vỗ nhịp, hết sức chăm chú nhưng họ cũng bị kỳ âm của Ma Già Tam Điệp lôi cuốn, thần thái bắt đầu nặng nề và mất ngập lệ.

Bạch Ngọc Quyên thấy hai lão nhân đã bị tiếng già mê hoặc, càng không chừa lại sức. Tiếng già bỗng biến đổi như trời long đất lở, muôn ngựa xoải vó khiến người bùng dậy vô vàn sát cơ.

Hai lão nhân đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ngập đầy vẻ thù địch.

Hồ Thiết Sanh rúng động, lòng thầm nhủ:

- Thì ra Ma Già Tam Điệp lại có uy lực như vậy, hai lão ma đầu này cũng dần bị mê hoặc tâm thần rồi.

Tiếng già của Bạch Ngọc Quyên lại biến đổi, đó chính là đoạn sau cùng trong Ma Già Tam Điệp, tiếng già như quỷ khóc thần gào, trùng trùng sát cơ khiến hết sức lòng cũng ngập đầy sát cơ, máu nóng sôi sục, vừa định xông vào vòng đấu.

Tiểu Lục Tử kéo nhẹ chàng một cái với ánh mắt đầy thâm ý nhìn chàng.

Hồ Thiết Sanh giờ mới nhận thấy mình suýt bị già âm mê hoặc, hết sức hổ thẹn. Xem ra định lực của Tiểu Lục Tử thâm hậu hơn chàng nhiều.

Tiếng già mỗi lúc càng khủng khiếp, hai lão nhân cùng buông tiếng hừ thật mạnh, lùi sau một bước thủ thế sẵn sàng xuất thủ.

Ngay trong lúc gay cấn ấy, tiếng già vụt im bặt. Thì ra đoạn cuối đã kết thúc, Ma Già Tam Điệp đã thổi hết.

Hai lão nhân tâm thần vừa ổn định, liền cùng trầm giọng quát:

- Hay cho con nha đầu kia, lão phu suýt bị ma âm của ngươi mê hoặc rồi. Nói mau, gia gia ngươi đâu rồi?

Bạch Ngọc Quyên thất bại, biết là công lực của mình quá kém, đành đưa ngang ngọn già trước ngực, lạnh lùng nói:

- Gia tổ ở quanh đây thôi, các vị không biết tự tìm kiếm sao?

Hai lão nhân cười ghê rợn một hồi nói:

- Đúng là người bé nhưng lòng chẳng bé, người đã hết phương rồi, còn chưa chịu xuôi tay chịu trói hả?

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy:

- Trên đời đâu có chuyện dễ dàng như vậy, hai vị chớ mơ tưởng!

Hai lão nhân đưa mắt nhìn nhau, lão lùn lập tức sấn tới, hai tay vung lên, lòng bàn tay hiện màu vàng nhạt, sức nóng khủng khiếp.

Bạch Ngọc Quyên kinh hãi lùi sau một bước nhưng liền lại tiến tới, ngọn Ma Già đen thui vạch một chữ thập trước ngực, tiếng rít vang dậy.

Lão lùn hai tay vung động, cũng vạch một chữ thập trước ngực, sức nóng xô ra như lửa rực.

Bạch Ngọc Quyên sửng sốt:

- Lão tặc, sao lão biết tuyệt kỹ của bốn môn.

Lão lùn lặng lặng thình không đáp, liền tiếp tung ra ba chưởng, chiêu thức cũng giống như Thánh Giả Chi Kiếm của Tiên Kiếm Lạc Kỳ.

Bạch Ngọc Quyên cả kinh, vội thi triển tuyệt kỹ gia truyền, chỉ thấy ánh đèn loang loáng, âm thanh quái dị vang động trong lầu trúc.

Hai người giao thủ hơn trăm chiêu, lão lùn tuy công lực thâm hậu, đẩy lùi Bạch Ngọc Quyên ba bước dài nhưng muốn chế ngự nàng cũng chẳng phải dễ dàng.

Lão cao bỗng trầm giọng nói:

- Lão nhị, hãy lùi ra để lão phu giải quyết ả ta cho!

Đột nhiên, một tiếng quát từ ngoài vọng vào:

- Hãy khoan!

Tiếp theo, Hồ Thiết Sanh như một chiếc lá bay qua cửa sổ, đáp xuống trước mặt lão nhân cao to.

Hai lão nhân cùng cười khẩy:

- Đúng là đi thủng giày sắt chẳng gặp, tiểu tử người lại đến nạp mạng, huynh đệ lão phu đỡ phải mất công.

Bạch Ngọc Quyên thấy Hồ Thiết Sanh xuất hiện, lẽ ra phải vui mừng mới đúng nhưng nàng lại nghiêng răng gắt giọng nói:

- Tiểu tặc, ngươi còn đến đây chi vậy hả?

Hồ Thiết Sanh sững sốt, thâm nhủ:

“Chả lẽ nàng còn giận mình về chuyện hôm trước ư?”

Chàng tảng lờ như không nghe, quắc mắt nhìn lão nhân cao to, trầm giọng nói:

- Hai vị hiệp đáp một thiếu nữ thế này không thấy mất thân phận sao?

Lão nhân cao to cười nham hiểm, quay sang Bạch Ngọc Quyên nói:

- Gia gia ngươi chính là đã bị hấn đả thương, không tin hỏi hấn thử xem?

Hồ Thiết Sanh tưởng lão nói chuyện hôm trước nên đã mặc nhiên thừa nhận, nhưng chuyện ấy đã được Bạch Ngọc Quyên thông cảm, bỏ hấn không oán trách chàng.

Nào ngờ Bạch Ngọc Quyên vừa nghe lão nhân cao to nói vậy, liền gằn giọng hỏi:

- Hồ Thiết Sanh, có thật vậy không?

- Quyên muội, chuyện ấy Quyên muội đã biết rồi, còn hỏi làm gì?

Bạch Ngọc Quyên mặt đầy sát cơ, quay sang lão nhân thấp lùn quát:

- Dừng tay!

Lão nhân lùn lùi sau ba bước hỏi:

- Tiểu nha đầu, gì vậy hả?

Bạch Ngọc Quyên trầm giọng:

- Để bốn cô nương lấy mạng tên tiểu tử này rồi hẵng tính.

Hai lão nhân đang mong có vậy, liền cùng lui sang bên.

Bạch Ngọc Quyên nghiêng răng nói:

- Tiểu tặc, nhà họ Bạch này đối với ngươi chẳng tệ bạc, chẳng ngờ ngươi lại ba lần năm lượt ám toán gia gia ta. Hôm nay ta quyết phải moi tìm ngươi ra xem thử màu gì mới được.

Hồ Thiết Sanh ấp úng:

- Quyên muội, chuyện ấy Quyên muội đã hiểu và thông cảm cho ngu ca rồi, ngu ca...

Bạch Ngọc Quyên gắt giọng quát:

- Im ngay! Bạch Ngọc Quyên này cả đời cũng không lượng thứ cho ngươi.

- Quyên muội, hãy nghe ngu ca nói...

- Cầu tặc, bốn cô nương không nghe!

Hồ Thiết Sanh cuống lên nói:

- Quyên muội chớ nên làm bậy, đừng mắc kế một đá hai chim của hai lão ma đầu này, để họ ở ngoài hưởng lợi.

- Bây giờ ngươi sợ chết cũng đã quá muộn. Đẳng nào gia gia ta đã chết, ta cũng chẳng thiết sống nữa.

Hồ Thiết Sanh sững sốt:

- Gia gia Quyên muội chẳng phải chưa chết sao?

Bạch Ngọc Quyên vung ngọn Ma Già trong tay quát:

- Cầu tặc, ngươi đã giết chết gia gia ta lại còn giả vờ hỏi, xem chiêu đây!

Nàng vừa xuất thủ đã thi triển một chiêu trong Ma Già Tam Diệp và vận hết công lực bình sanh, quyết hạ sát Hồ Thiết Sanh tại chỗ.

Hồ Thiết Sanh không dám tay không tiếp chiêu, rút lấy đại hắc đao xuống, chỉ nghe choang một tiếng, ánh lửa chớp chóa, hơi lạnh buốt người.

Hai lão nhân kinh hãi lùi sau ba bước, đồng thanh nói:

- Tiểu tử, ngọn hắc đao này ngươi ở đâu có hả?

Hồ Thiết Sanh cười khẩy:

- Từ đâu có chẳng việc gì đến hai vị, nếu không phục cứ thử xem ngọn đao này sắc bén đến mức nào.

Hai lão nhân chột đưa mắt nhìn nhau rồi cùng tiến về phía Hồ Thiết Sanh.

Thốt nhiên lại một tiếng quát to, Tiểu Lục Tử vọt qua cửa sổ đứng bên Hồ Thiết Sanh nói:

- Lão tiểu tử, các ngươi định cạy đồng thủ thắng hả?

Y sột một tiếng hít nước mũi vào rồi ực một tiếng nuốt xuống.

Hai lão nhân thấy vậy, đã biết lai lịch của Tiểu Lục Tử, không dám chân chừ nữa, buông tiếng quát vang, một người lao vào Tiểu Lục Tử, một người lao vào Hồ Thiết Sanh.

Tiểu Lục Tử rút đòn gánh sắt ra vung động nhanh như gió, trong vòng năm trượng kinh phong nổi dậy, đồng thời Hồ Thiết Sanh cũng thi triển tuyệt kỹ Truy Hồn Thập Tam Dao.

Lão nhân cao to tuy công lực thâm hậu hơn Hồ Thiết Sanh nhưng Hồ Thiết Sanh thân hoài ba tuyệt học, một là Thánh Giả Chi Kiếm, một là Tần Kỳ Chuông Pháp, một là Truy Hồn Thập Tam Dao và ba môn tuyệt học này đều độc bộ võ lâm, vừa xuất thủ đã uy thế kinh người.

Đằng kia, Tiểu Lục Tử đón tiếp lão nhân lùn, bởi Tiểu Lục Tử sức mạnh khôn cùng, chỉ công không thủ nên cũng giữ được thế bất phân thắng bại.

Lão nhân cao to giao thủ hơn trăm chiêu vẫn chưa giành được thượng phong, bất giác thềm kinh hải tự nhủ:

“Nếu ba năm nữa, tiểu tử này hẳn sẽ không ai địch nổi, vậy sao thế được?”

Bèn quay sang lão nhân lùn lạnh lùng nói:

- Lão nhị, hãy thi triển tuyệt chiêu lấy mạng hai tên tiểu tử này ngay!

Dứt lời, song chuông vung nhanh, sức nóng càng gia tăng.

Hồ Thiết Sanh và Tiểu Lục Tử đều cảm thấy có chút ngạt thở. Hồ Thiết Sanh không dám khinh suất, buông tiếng quát vang, thi triển chiêu cuối cùng của Thánh Giả Chi Kiếm là Diệt Tuyệt Nhân Hoàn, đồng thời tay trái tung ra một chiêu Tần Kỳ Chuông.

Lão nhân cao to kinh hải lùi nhanh năm bước, vừa vận tránh khỏi một đao và một chuông, chỉ nghe đánh ầm một tiếng, đầu trúc đã sụp nửa phần, lưng lay dữ dội.

Lão nhân lùn vốn đã dân chiếm được thượng phong, nhác thấy lão nhân cao to bị bức lùi năm bước, bất giác ngẩn người, cũng bị Tiểu Lục Tử đẩy lùi ba bước.

Lão nhân cao to trầm giọng nói:

- Lão nhị, đi thôi!

Đồng thời đã tung mình vọt qua chỗ thủng ra ngoài, lão nhân lùn cũng phi thân theo sau, thoáng chốc đã mất dạng.

Tiểu Lục Tử ha hả cười nói:

- Sư đệ khá lắm!

Dứt lời, hai dòng nước mũi lại chảy đến bờ môi, y thè lưỡi ra liếm một nhát nuốt vào miệng mất.

Bạch Ngọc Quyên thấy vậy buột miệng nói:

- Đồ dơ bẩn!

Tiểu Lục Tử to tiếng:

- Cô nương mắng ai hả?

Bạch Ngọc Quyên hất hàm:

- Mắng ngươi đấy!

Tiểu Lục Tử lại sột một tiếng hít nước mũi vào, quắc mắt hỏi:

- Tại sao cô nương lại mắng ta?

- Bồn cô nương thấy ngươi chướng mắt, vậy thôi!

Tiểu Lục Tử xịu mặt:

- Đó cũng chẳng trách, ngoài sư phụ ra, bất kỳ ai gặp ta cũng chướng mắt, họ đều nghĩ ta ăn nước mũi là quá dơ bẩn. Thật ra họ nào có biết mùi vị của nó rất là tuyệt diệu.

Hồ Thiết Sanh hết sức nực cười nhưng không muốn cười trước mặt Bạch Ngọc Quyên bèn cố nói:

- Tiểu Lục Tử sư huynh, đừng nói nữa, nghe gớm ghiếc quá.

Bạch Ngọc Quyên đưa tay chỉ Hồ Thiết Sanh, gắt giọng nói:

- Tiểu tặc, ngươi chó đấc ú, đêm nay giữa hai ta quyết phải một mất một còn.

- Quyên muội hãy bình tâm nghe ngu ca giải thích có được không?

Bạch Ngọc Quyên bụm tai thét:

- Không! Ta không muốn nghe!

- Vậy chó Quyên muội muốn sao?

Bạch Ngọc Quyên quắc mắt:

- Ta muốn lấy mạng ngươi! Cậu tặc, ngươi đã sát hại gia gia ta lại còn giả vờ không biết. Hôm trước ngươi đã thương gia gia ta, ta về thấy gia gia tuy trọng thương nhưng chưa đến nỗi táng mạng. Biết ngươi hiểu lầm lão nhân gia ấy là kẻ thù sát sư của ngươi nên đã cố tình để cho ngươi đánh một chưởng, nào ngờ tối qua ngươi lại lên đến đây, dụ dỗ gia gia ta bỏ đi mất, ngươi còn giả vờ hỏi nữa ư?

Hồ Thiết Sanh ngẩn người:

- Quyên muội tối qua đã nhìn thấy ngu ca ư?

- Tuy không nhìn thấy nhưng nghe gia gia nói “tiểu tử, người lại đến nữa hả?” Hừ, không phải người thì còn là ai nữa?

Hồ Thiết Sanh sững sờ, Bạch Ngọc Quyên vung Ma Già quát:

- Tiểu tặc, đêm nay chúng ta quyết phải một mất một còn!

Hồ Thiết Sanh biết không sao biện bạch được nữa nhưng lại không muốn động thủ với nàng, trong lúc khó xử chợt nảy ý thầm nhủ:

“Mình mới học cách giả chết, nhân dịp này thử nghiệm xem sao! Nàng chẳng phải thật sự muốn mình chết, mình mà chết nàng cũng sẽ nguôi ngoai, rồi sau này hẵng tính cách điều tra rõ chuyện này”.

Thế là chàng nháy mắt ra hiệu với Tiểu Lục Tử, nói:

- Thôi được, bây giờ ngu ca có nói gì, Quyên muội cũng chẳng tin, Quyên muội động thủ đi!

Bạch Ngọc Quyên chẳng chút khách sáo, lập tức thi triển Ma Già Tam Điệp, lúc này nàng thật động sát cơ, định giết xong Hồ Thiết Sanh sẽ tự tuyệt ngay.

Hồ Thiết Sanh chỉ với ngoại tam kiếm và trung tam kiếm trong Thánh Giá Chi Kiếm ứng phó, hơn trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bạch Ngọc Quyên bỗng quát:

- Tiểu tặc, người có tuyệt chiêu sao chưa thi triển đi?

Hồ Thiết Sanh cười khẩy:

- Ngu ca trong người mắc chúng ngũ âm tuyệt mạch, Quyên muội chẳng phải không biết, vừa rồi động thủ với hai lão ma đầu kia đã tiêu hao khá nhiều chân lực, nếu còn dùng quá sức nữa, ngũ âm tuyệt mạch sẽ phát tác.

Bạch Ngọc Quyên lòng đã quyết chết, tấn công tới tấp, lại hơn trăm chiêu qua đi, Hồ Thiết Sanh bỗng quát to:

- Quyên muội thật hiếp người quá đáng, chớ trách Hồ Thiết Sanh này hạ thủ vô tình.

- Nếu bốn cô nương chết dưới tay người, chỉ trách cô nương học nghệ bất tinh, huyết thù kiếp sau hẵng báo phục.

Hồ Thiết Sanh bỗng biến chiêu, thi triển chiêu thứ nhì Suu Hồn La Phách trong nội tam kiếm, Bạch Ngọc Quyên vốn đã kém hơn một bậc, liền bị đẩy lùi một bước.

Hồ Thiết Sanh thừa cơ nháy mắt với Tiểu Lục Tử rồi lại buông tiếng quát, tay rung động hắc đao, phát ra tiếng vang rền rĩ, chiêu thức lại biến đổi, Truy Hồn Thập Tam Đao đã xuất thủ.

Bỗng chàng hự lên một tiếng, mặt đầy vẻ đau đớn lùi sau một bước.

Bạch Ngọc Quyên ngẩn người, lòng hết sức bất nhẫn nhưng nghĩ đến chuyện gia gia bị giết, lửa hận lại bùng lên, vận năm thành chân lực, Ma Già lại quét ra.

Hồ Thiết Sanh loạng choạng, định tránh đã không kịp, chỉ nghe bộp một tiếng, máu văng tung tóe, Hồ Thiết Sanh phịch một tiếng ngã xuống đất bất động, áo ngực rách nát, máu tươi phun xối xả.

Bạch Ngọc Quyên vốn đã nương tay chỉ sử dụng năm thành công lực, hơn nữa nàng biết với võ công của Hồ Thiết Sanh hiện giờ hẳn sẽ dễ dàng tránh khỏi chiêu này. Nào ngờ chàng dùng quá sức khiến ngũ âm tuyệt mạch phát tác, không thể nào tránh né được nữa.

Nàng vừa thấy Hồ Thiết Sanh ngã xuống trong vũng máu vội đưa tay bụm biếng kinh hoàng lùi sau ba bước, mắt liền tràn ngập lệ như những hạt châu đứt dây chảy dài xuống má.

Nàng đứng ngây ra nhìn vào mặt Hồ Thiết Sanh, chỉ thấy sắc mặt chàng từ trắng trở thành tím, từ tím trở thành đen, hai má lòi ra ngoài, trông rất ghê rợn.

Bạch Ngọc Quyên bỗng lao đến nằm mọp lên mình Hồ Thiết Sanh khóc thảm thiết, vừa dùng tay vuốt mắt Hồ Thiết Sanh vừa nói:

- Sanh ca hãy nhắm mắt đi, giờ ân oán của chúng ta đã hết rồi, tiểu muội cũng sẽ đi theo Sanh ca...

Nàng khóc đến trời u đất ám, Tiểu Lục Tử tiu nghỉu đứng bên, hai dòng nước mũi lại chảy đến bờ môi.

Bạch Ngọc Quyên khóc một hồi, bỗng ngưng khóc, bỗng Hồ Thiết Sanh lên đi nhanh xuống lầu.

Tiểu Lục Tử không ngăn cản, lẳng lặng theo sau nàng.

Bạch Ngọc Quyên thấy vậy quát to:

- Người... còn định chưa đi khỏi đây, muốn chết hả?

Tiểu Lục Tử cười nhún nhúm:

- Y là bạn thân của tại hạ, giờ y đã chết, tại sao không thể không nhìn xem y được an táng?

Bạch Ngọc Quyên nghe vậy, thấy chàng ngu ngốc dơ bẩn này cũng có nghĩa khí. Nàng lúc này lòng đang ray rứt đối với Hồ Thiết Sanh, cũng chẳng tiện ngăn cấm y, bèn bồng Hồ Thiết Sanh đi ra phía sau lầu trúc.

Đến trước một thạch động, Bạch Ngọc Quyên ngoảnh lại nói:

- Ngươi không được vào đây!
- Vị huynh đệ này của tại hạ đã chết rồi, tại hạ không nhìn xem sao được?
- Vậy ngươi hãy ở ngoài chờ chốc lát.

Bạch Ngọc Quyên bồng Hồ Thiết Sanh đi vào thạch động, nhẹ nhàng đặt chàng xuống đất, sau đó quỳ bên chàng, nã nê nói:

- Sanh ca có biết tiểu muội yêu Sanh ca đến mức nào không? Thật ra tiểu muội đâu muốn giết Sanh ca, nhưng gia gia tiểu muội đã chết, tiểu muội làm sao sống tiếp được nữa?

Nàng nói đến đó, nước mắt chảy dài, nhẹ vuốt mắt Hồ Thiết Sanh nói tiếp:

- Sanh ca hãy nhắm mắt đi, lát nữa tiểu muội sẽ đi với Sanh ca, khi đến âm gian, tiểu muội sẽ không bao giờ rời xa Sanh ca nữa.

Nàng cúi người xuống, nhẹ hôn lên mặt Hồ Thiết Sanh một cái, nước mắt lã chã rơi lên mặt chàng, nói tiếp:

- Sanh ca, tiểu muội là vợ của Sanh ca, rồi đây tiểu muội sẽ hết sức hầu hạ Sanh ca, nào sợ bị giáng xuống mười tám tầng địa ngục, chỉ cần hai ta được kề cận bên nhau là tiểu muội mãn nguyện lắm rồi.

Nàng lẳng lẳng rơi nước mắt, nã nê nói tiếp:

- Sanh ca có biết không? Hôm trước lúc Sanh ca định tâm sát hại gia gia, tiểu muội đã loáng thoáng nhận ra nên mới đến phòng Sanh ca mỗi đêm, lúc ấy tiểu muội đã thầm quyết định, chỉ cần Sanh ca muốn gì, tiểu muội cũng chấp nhận hết.

Nàng cầm lấy tay Hồ Thiết Sanh, đặt lên má mình, từng giọt nước mắt theo cánh tay Hồ Thiết Sanh chảy dài xuống.

- Sanh ca, hai ta sống chết không thể kết thành phu thê, chết cũng phải cùng chung huyết mộ...

Tiểu Lục Tử đứng ngoài động cũng không khỏi cảm động bởi chân tình của nàng, hai hàng nước mắt chảy dài với nước mũi, sột một tiếng nuốt vào miệng.

Bạch Ngọc Quyên ngoảnh lại nhìn Tiểu Lục Tử nói:

- Này, ngươi hãy đào giùm bọn ta một cái hố.

Tiểu Lục Tử nực cười thâm nhủ:

"Tên tiểu tử Hồ Thiết Sanh này chẳng rõ diễm phúc đã tu được ở kiếp nào, nha đầu này quả thật chẳng phải đùa mà là quyết tâm tuần tình vì hắn đây".

Y lấy chiếc đòn gánh xuống, đào ngay tại chỗ, vẫn vợ nghĩ:

"Tiểu Lục Tử này chính vì có cái tật thích ăn nước mũi, nếu không một ngày nào đó cũng sẽ có một nàng tốt với mình như vậy".

Y ra sức đào, chợt động tâm thâm nhủ:

"Su phụ mình tuổi đã ngoài năm mươi mà vẫn cô thân một mình, chả lẽ cũng vì thích ăn nước mũi nên khiến đàn bà ghê tởm ư? Nếu vậy thì từ nay mình không nên ăn nước mũi nữa".

Lúc này Bạch Ngọc Quyên đang ngồi trên đất, tay bồng Hồ Thiết Sanh, kê má lên mặt Hồ Thiết Sanh lẩm bẩm:

- Sanh ca, kiếp sau chúng ta đừng đầu thai làm người luyện võ nữa mà làm hai người nhà quê chất phác, cùng làm việc, cùng nghỉ ngơi, suốt đời không rời xa nhau.

Tiểu Lục Tử đào đến toàn thân đầm mồ hôi, sột một tiếng lại nuốt nước mũi vào miệng, tức mình nói thâm:

- Sao mình lại quên nữa rồi, từ nay không được ăn nữa!

Đoạn lớn tiếng nói:

- Bạch cô nương, hố đã đào xong rồi.

Bạch Ngọc Quyên bồng Hồ Thiết Sanh đứng lên, đột nhiên Hồ Thiết Sanh động đậy một cái, Bạch Ngọc Quyên giật nảy mình nhưng liền vui mừng khôn xiết lại ngồi trở xuống, đặt chàng ngồi trên đất đặt tay lên huyệt Linh Đài chàng.

Chừng một tuần trà sau, Hồ Thiết Sanh dần hồi tỉnh, mở mắt và thở hắt ra một hơi dài ngơ ngẩn hỏi:

- Chuyện gì thế này?

Bạch Ngọc Quyên rút tay về, mừng đến mắt ngập lệ:

- Sanh ca... đã sống lại rồi!

Hồ Thiết Sanh đảo mắt một vòng:

- Chính Quyên muội đã đánh chết ngu ca phải không?

Bạch Ngọc Quyên cúi thấp đầu, nã nê nói:

- Tiểu muội không phải cố ý đâu.

Hồ Thiết Sanh hừ một tiếng:

- Vậy là những gì ngu ca vừa thấy không phải nằm mơ rồi.

- Sanh ca vừa thấy gì vậy?

- Ngu ca đã mơ mơ màng màng đi đến âm gian, bọn quý tốt cầm xích sắt xúm đến định bắt ngu ca...

Bạch Ngọc Quyên kinh hãi kêu lên:

- Ô! Rồi sau đó thế nào?

- Đương nhiên ngu ca đâu thể để cho chúng bắt, liền tung ra một chiêu Thánh Giả Chi Kiểm đánh cho bọn quý tốt thất điên bát đảo bỏ chạy. Sau đó lại có một phán quan đến dẫn ngu ca đi gặp Diêm Vương.

Bạch Ngọc Quyên trở mắt:

- Rồi kết quả thế nào?

- Diêm Vương vừa thấy ngu ca liền mắng cho phán quan một trận, bảo ngu ca là Kim Đồng chuyển thế, còn Quyên muội là Ngọc Nữ đầu thai, hai ta là trời sinh một đôi.

Bạch Ngọc Quyên nghe tim đập rộn rạo, mắt rục lên vẻ vui sướng vô ngần.

Hồ Thiết Sanh lại nói tiếp:

- Nhưng Diêm Vương lại nói, Kim Đồng Ngọc Nữ chuyển thế phải trải qua lắm nỗi truân chuyên mới có thể kết hợp và hai gia đình chúng ta thật ra chẳng có thù hận gì cả.

- Chính tiểu muội đã trách lầm Sanh ca, Sanh ca có thể lượng thứ cho tiểu muội không?

- Cái hố ở trước kia ngu ca đã đào xong lâu rồi, có cần nữa không vậy?

Bạch Ngọc Quyên lừ mắt với Tiểu Lục Tử, đoạn quay sang Hồ Thiết Sanh nói:

- Sanh ca, vị bằng hữu này của Sanh ca cũng thật nghĩa khí, chỉ có điều là dơ bẩn quá!

Hồ Thiết Sanh đứng lên, Bạch Ngọc Quyên vội đỡ lấy chàng nói:

- Sanh ca, vết thương nơi ngực Sanh ca chưa lành, không nên cử động. Để tiểu muội bồng về nhà tĩnh dưỡng thì hơn.

- Không hề gì, chỉ cần đắp thuốc kim sang là khỏi. À! Quyên muội bảo Tiểu Lục Tử huynh đào hố chi vậy?

Bạch Ngọc Quyên cúi mặt:

- Nếu Sanh ca không còn sống, tiểu muội sẽ cùng đi với Sanh ca!

Hồ Thiết Sanh hết sức cảm động, thầm nhủ:

“Nàng một lòng một dạ với mình, từ nay mình nhất định không được phụ nàng”.

Bỗng nghe có tiếng trong trẻo gọi:

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Thì ra Tiểu Thúy đã tìm đến. Tiểu Lục Tử vừa thấy một thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện, tuy nhan sắc kém xa Bạch Ngọc Quyên nhưng đối với y thì chẳng khác Tây Thi, bất giác mừng rỡ, sột một tiếng hít nước mũi vào vội tiến tới đón.

Tiểu Thúy thấy Tiểu Lục Tử quá dơ bẩn, bĩu môi nói:

- Đồ dơ bẩn kia, tránh ra xa mau!

Tiểu Lục Tử vội nói:

- Cô nương, từ nay tại hạ sẽ không bao giờ ăn mũi nữa đâu!

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên không sao nén nổi cười, Tiểu Lục Tử lớn tiếng nói:

- Thiết Sanh, ngươi có giúp cho không hả?

Hồ Thiết Sanh khẽ nói:

- Đừng thấy vị sư huynh này của ngu ca có phần ngốc nghếch nhưng lòng dạ rất tốt. Tiểu Thúy mà làm vợ y, chắc chắn sẽ không bị ngược đãi, Quyên muội có thể tìm cách giúp cho không?

- Người dơ bẩn thế này, ai mà thương được kia chứ?

Tiểu Thúy thấy hai người nhỏ to với nhau, thắc mắc hỏi:

- Tiểu thư, hai người bàn tính gì về tiểu tì vậy?

Bạch Ngọc Quyên cười:

- Vị Tiểu Lục Tử huynh này thân hoài tuyệt học, từ nay chúng ta cùng hành hiệp giang hồ, huynh ấy có thể bảo vệ cho ngươi.

Tiểu Thúy cười khẩy:

- Tiểu ti không cần y bảo vệ đâu, trông thấy y là đã tởm lợm rồi!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>